ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 8ης Ιουνίου 2016*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Αίτηση καταχωρίσεως ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης εικονιστικού σήματος το οποίο αναπαριστά σύμβολο ειρήνης — Αίτηση για επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση — Μη τήρηση της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου»

Στην υπόθεση T-583/15,

Monster Energy Company, με έδρα την Corona, Καλιφόρνια (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη από τον P. Brownlow, solicitor,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον D. Gája,

καθού,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 17ης Ιουλίου 2015 (υπόθεση R 2788/2014-2), σχετικά με αίτηση καταχωρίσεως ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης εικονιστικού σήματος το οποίο αναπαριστά σύμβολο ειρήνης,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, S. Gervasoni και L. Madise (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Οκτωβρίου 2015,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Νοεμβρίου 2015,

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτημα περί καθορισμού ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός τριών εβδομάδων από της κοινοποιήσεως της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας και αποφασίζοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 21 Νοεμβρίου 2012, η προσφεύγουσα, Monster Energy Company, υπέβαλε στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), αίτηση καταχωρίσεως του ακόλουθου εικονιστικού σήματος:

2 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος εμπίπτουν στις κλάσεις 5, 30 και 32 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί.

3 Με την από 8 Μαΐου 2013 απόφαση, ο εξεταστής απέρριψε την αίτηση καταχωρίσεως του ζητηθέντος σήματος, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', και του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, εξεταζομένων από κοινού με τον κανόνα 11 του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995 περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1995, L 303, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί.

4 Στις 8 Ιουλίου 2013 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του εξεταστή ενώπιον του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009.

5 Με την από 11 Δεκεμβρίου 2013 απόφασή του (στο εξής: πρώτη απόφαση), το πρώτο τμήμα προσφυγών του EUIPO απέρριψε την προσφυγή.

6 Με τηλεομοιοτυπία της 23ης Ιουνίου 2014, η προσφεύγουσα προέβαλε ενώπιον του EUIPO ότι, κατόπιν ελέγχου της προόδου της υποθέσεως, διαπίστωσε ότι το πρώτο τμήμα προσφυγών του EUIPO είχε εκδώσει την πρώτη απόφαση. Εντούτοις, υποστήριξε ότι η εν λόγω απόφαση δεν της είχε κοινοποιηθεί. Κατά συνέπεια, ζήτησε την επανέναρξη προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, προκειμένου να της δοθεί η δυνατότητα να ασκήσει προσφυγή κατά της πρώτης αποφάσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

7 Με ηλεκτρονικό μήνυμα της 2ας Ιουλίου 2014, ελλείψει απαντήσεως στην τηλεομοιοτυπία της 23ης Ιουνίου 2014, η προσφεύγουσα επανέλαβε το αίτημά της υποβάλλοντας διοικητική ένσταση ενώπιον του EUIPO.

8 Με ηλεκτρονικό μήνυμα της 10ης Ιουλίου 2014, το τμήμα «Διοικητικές Ενστάσεις» της υπηρεσίας «Επικοινωνία με τους χρήστες» του EUIPO απάντησε στην προσφεύγουσα ότι η πρώτη απόφαση της είχε κοινοποιηθεί με τηλεομοιοτυπία στις 20 Δεκεμβρίου 2013, όπως προέκυπτε από την αναφορά αποστολής της συσκευής η οποία χρησιμοποιήθηκε για την αποστολή, η δε αναφορά περιελάμβανε, πέραν της ημερομηνίας, της ώρας και του αριθμού του παραλήπτη, την ένδειξη «OK». Προσέθεσε, κατ' ουσίαν, ότι αρμόδιο για την εκδίκαση προσφυγής κατά της πρώτης αποφάσεως ήταν το Γενικό Δικαστήριο και ότι εκείνο θα εκτιμούσε το παραδεκτό της προσφυγής βάσει των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων που θα προσκομίζονταν.

9 Με τηλεομοιοτυπία της 15ης Ιουλίου 2014, η γραμματεία των τμημάτων προσφυγών επιβεβαίωσε στην προσφεύγουσα το περιεχόμενο της αναφοράς αποστολής του τηλεομοιοτυπικού που χρησιμοποιήθηκε για την κοινοποίηση της πρώτης αποφάσεως και επισήμανε ότι το EUIPO δεν μπορούσε να χορηγήσει νέα προθεσμία για την άσκηση προσφυγής.

10 Τις επόμενες εβδομάδες ακολούθησε περαιτέρω αλληλογραφία μεταξύ της προσφεύγουσας και των υπηρεσιών του EUIPO και, τελικώς, η προσφεύγουσα προέβη σε δύο διαφορετικές ενέργειες.

11 Αφενός, άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά της πρώτης αποφάσεως, με δικόγραφο το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Αυγούστου 2014, και το οποίο έλαβε αριθμό πρωτοκόλλου T-633/14.

12 Αφετέρου, την ίδια ημέρα, κατέθεσε ενώπιον του EUIPO αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, κατά το άρθρο 81 του κανονισμού 207/2009.

13 Στην εν λόγω αίτηση, προκειμένου να επιτύχει την αποκατάσταση του δικαιώματός της να προσβάλει την πρώτη απόφαση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, καθώς και το να παραμείνει εγγεγραμμένη στο μητρώο του EUIPO η αίτησή της καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης διαρκούσης της διαδικασίας ενώπιον του δικαστή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η προσφεύγουσα ανέφερε πραγματικά περιστατικά και γεγονότα τα οποία, κατ' αυτήν, είχαν ως συνέπεια, παρ' όλη την επιμέλεια την οποία είχε επιδείξει, να μη λάβει γνώση της ως άνω αποφάσεως της 17ης Ιουνίου 2014. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι ουδέποτε της κοινοποιήθηκε η πρώτη απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2013. Επομένως, το EUIPO θα έπρεπε να κρίνει ότι η τήρηση της προθεσμίας προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου πρέπει να υπολογισθεί με ημερομηνία ενάρξεως τη 17η Ιουνίου 2014, καθώς και να επανεγγράψει στο μητρώο του την αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης που υπέβαλε η προσφεύγουσα.

14 Με το από 29 Αυγούστου 2014 έγγραφο, η γραμματεία των τμημάτων προσφυγών επισήμανε ότι δεν μπορούσε να κάνει δεκτή την αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, πρώτον, για τον λόγο ότι το άρθρο 81 του κανονισμού 207/2009 αφορούσε μόνο τις προθεσμίες που εφαρμόζονται ενώπιον του EUIPO και όχι τις προθεσμίες που αφορούν το Γενικό Δικαστήριο, δεύτερον, για τον λόγο ότι η αναφορά αποστολής του χρησιμοποιηθέντος τηλεομοιοτυπικού επιβεβαίωνε την κοινοποίηση της πρώτης αποφάσεως της 20ής Δεκεμβρίου 2013 και, τρίτον, για τον λόγο ότι μόνον το Γενικό Δικαστήριο, ενώπιον του οποίου είχε ήδη ασκηθεί προσφυγή, μπορούσε να αποφανθεί σχετικώς.

15 Στις 28 Οκτωβρίου 2014, η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του EUIPO προσφυγή κατά του εγγράφου της 29ης Αυγούστου 2014 της γραμματείας των τμημάτων προσφυγών. Η ως άνω προσφυγή συμπληρώθηκε με αναλυτικό υπόμνημα στις 31 Δεκεμβρίου 2014, με το οποίο, πέραν της ακυρώσεως του εγγράφου της γραμματείας, η προσφεύγουσα ζητούσε την επανεξέταση της αιτήσεώς της περί επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση.

16 Η διαδικασία συνεχίστηκε έως την έκδοση, από το δεύτερο τμήμα προσφυγών του EUIPO, στις 17 Ιουλίου 2015, αποφάσεως με την οποία απερρίφθη ως απαράδεκτη η προσφυγή που είχε ασκηθεί ενώπιόν του από την προσφεύγουσα (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Η προσβαλλόμενη απόφαση κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 5 Αυγούστου 2015.

17 Στην προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών υπενθύμισε ορισμένες διατάξεις του κανονισμού 207/2009 σχετικά με τις δυνατότητες προσφυγής κατά των αποφάσεων των οργάνων του EUIPO, ήτοι το άρθρο 58, παράγραφος 1, και το άρθρο 65, παράγραφοι 1 και 5, του ως άνω κανονισμού. Επίσης, υπενθύμισε το περιεχόμενο του άρθρου 81, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, το οποίο ορίζει το γενικό πεδίο εφαρμογής της διαδικασίας επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση.

18 Εν συνεχεία, επισήμανε ότι το έγγραφο της γραμματείας των τμημάτων προσφυγών της 29ης Αυγούστου 2014 δεν συνιστούσε απόφαση εκδοθείσα από πρωτοβάθμιο όργανο του EUIPO και δεκτική προσφυγής βάσει του άρθρου 58 του κανονισμού 207/2009 και ότι, κατά συνέπεια, η προσφυγή ήταν απαράδεκτη.

19 Προσέθεσε δε ότι, εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 81, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 δεν τύγχανε εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση. Υπογραμμίζοντας, κατ' ουσίαν, ότι το εν λόγω άρθρο αφορά τις περιπτώσεις στις οποίες δεν τηρήθηκε προθεσμία «έναντι του Γραφείου» και ότι η προσφεύγουσα ζητούσε να αποκατασταθεί στα δικαιώματά της αναφορικά με προθεσμία που αφορά το Γενικό Δικαστήριο ώστε να ασκήσει προσφυγή ενώπιόν του, ήτοι στο πλαίσιο διαδικασίας η οποία δεν διεξάγεται ενώπιον του EUIPO, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι δεν ήταν αρμόδιο για να επιληφθεί της προσφυγής. Συναφώς, απέρριψε την ερμηνεία της προσφεύγουσας κατά την οποία η μνημονευόμενη στη διάταξη αυτή προθεσμία είχε την έννοια προθεσμίας «η οποία αφορά» το EUIPO ή «σε σχέση με το» EUIPO, ήτοι ότι έπρεπε να υπολογισθεί ως προς κάθε πράξη του EUIPO.

20 Το τμήμα προσφυγών προσέθεσε, επίσης, ότι η προσφυγή της προσφεύγουσας κατά της πρώτης αποφάσεως εκκρεμούσε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και ότι τούτο επιβεβαίωνε την έλλειψη αρμοδιότητας του τμήματος προσφυγών να επιληφθεί της αιτήσεως επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση.

21 Με διάταξη της 9ης Σεπτεμβρίου 2015, Monster Energy κατά ΓΕΕΑ (Απεικόνιση συμβόλου ειρήνης) (T-633/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:658), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή κατά της πρώτης αποφάσεως ως προδήλως απαράδεκτη λόγω της εκπρόθεσμης ασκήσεώς της. Κατά της εν λόγω διατάξεως ασκήθηκε αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου. Με διάταξη της 4ης Μαΐου 2016, Monster Energy κατά EUIPO (C-602/15 P), το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως.

22 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή στις 5 Οκτωβρίου 2015.

Αιτήματα των διαδίκων

23 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του δευτέρου τμήματος προσφυγών του EUIPO, προκειμένου αυτό να κρίνει επί της ουσίας της αιτήσεώς της περί επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση·

— να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

24 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

25 Η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, τέσσερις λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής της. Πρώτον, το τμήμα προσφυγών παρέβη, κατά την προσφεύγουσα, το άρθρο 58 του κανονισμού 207/2009, καθόσον έκρινε ότι το έγγραφο της γραμματείας των τμημάτων προσφυγών της 29ης Αυγούστου 2014 δεν ήταν δεκτικό προσφυγής βάσει της διατάξεως αυτής. Δεύτερον, το τμήμα προσφυγών παρέβη, κατά την προσφεύγουσα, το άρθρο 65, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού, καθόσον επιβεβαίωσε ότι η ημερομηνία κοινοποιήσεως της πρώτης αποφάσεως, βάσει της οποίας έπρεπε να υπολογισθεί η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ήταν η 20ή Δεκεμβρίου 2013. Τρίτον, το τμήμα προσφυγών παρέβη, κατά την προσφεύγουσα, το άρθρο 81 του ως άνω κανονισμού, καθόσον έκρινε ότι το εν λόγω άρθρο δεν τύγχανε εφαρμογής στην περίπτωση που ζητήθηκε η επανέναρξη της προθεσμίας προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και, συνεπώς, καθόσον έκρινε εαυτό αναρμόδιο να εφαρμόσει το εν λόγω άρθρο εν προκειμένω. Τέλος, τέταρτον, το τμήμα προσφυγών παρέλειψε, κατά την προσφεύγουσα, να αποφανθεί και παρέβη το άρθρο 75 του ίδιου κανονισμού καθόσον δεν έκρινε, και συνεπώς δεν αιτιολόγησε κατά τούτο την προσβαλλόμενη απόφαση, επί του δευτέρου αιτήματος, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 13 ανωτέρω, το οποίο περιλαμβανόταν στην αίτηση της προσφεύγουσας περί επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση και είχε επαναληφθεί στο αναλυτικό υπόμνημά της ενώπιον του τμήματος προσφυγών, και το οποίο συνίστατο στην επανεγγραφή στο μητρώο του EUIPO της αιτήσεως της προσφεύγουσας περί καταχωρίσεως σήματος της Ένωσης διαρκούσης της εξετάσεως της προσφυγής της από τον δικαστή της Ένωσης.

26 Πρέπει καταρχάς να εξεταστεί ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράλειψη του τμήματος προσφυγών να αποφανθεί και από έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Επί του λόγου ο οποίος αντλείται από παράλειψη αποφάνσεως και από έλλειψη αιτιολογίας

27 Η προσφεύγουσα, υποβάλλοντας στο EUIPO την αίτησή της περί επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση όσον αφορά την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, προέβαλε ότι, εάν η προθεσμία αυτή δεν ξεκινούσε ξανά να τρέχει από τις 17 Ιουνίου 2014, η προσφεύγουσα θα έχανε όχι μόνο το δικαίωμα προσφυγής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, αλλά επίσης το δικαίωμα να διατηρήσει ενεργό το αίτημά της περί καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ζήτησε δε ρητώς, στο πλαίσιο των αιτημάτων της ως άνω αιτήσεως, να κριθεί ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου θα επανεκκινούσε από τις 17 Ιουνίου 2014 και ότι η αίτησή της περί καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα επανεγγραφόταν στο μητρώο του EUIPO διαρκούσης της εξετάσεως της προσφυγής της από τον δικαστή της Ένωσης. Η προσφεύγουσα επανέλαβε το σκεπτικό και τα αιτήματά της στο αναλυτικό της υπόμνημα ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

28 Στην προσφυγή της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το τμήμα προσφυγών δεν απεφάνθη, στο πλαίσιο της προσβαλλομένης αποφάσεως, επί του αιτήματός της, το οποίο συνδέεται προς το δεύτερο δικαίωμα που προαναφέρθηκε στη σκέψη 27, σχετικά με την επανεγγραφή στο μητρώο του EUIPO του αιτήματός της περί καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης διαρκούσης της εξετάσεως της προσφυγής της από τον δικαστή της Ένωσης. Κατά μείζονα λόγο, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιλαμβάνει, κατά την προσφεύγουσα, καμία σχετική αιτιολογία, έλλειψη που συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου, η οποία δεν επιτρέπει στην

προσφεύγουσα να ασκήσει αποτελεσματικώς τα σχετικά δικαιώματά της άμυνας. Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί του ως άνω αιτήματος, προσθέτοντας ότι η επισημανθείσα έλλειψη αιτιολογίας θίγει επίσης τη δυνατότητα του Γενικού Δικαστηρίου να ελέγξει τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως.

29 Η παράλειψη αποφάνσεως επί αιτήματος δύναται να οδηγήσει στην ακύρωση, τουλάχιστον εν μέρει, αποφάσεως τμήματος προσφυγών [βλ., κατ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 2ας Ιουλίου 2002, SAT.1 κατά ΓΕΕΑ (SAT.2), T-323/00, EU:T:2002:172, σκέψη 19].

30 Εν προκειμένω, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 27 ανωτέρω, το αίτημα της προσφεύγουσας περί επανεγγραφής στο μητρώο του EUIPO της αιτήσεώς της περί καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης διαρκούσης της εξετάσεως της προσφυγής της από τον δικαστή της Ένωσης υποβλήθηκε στο πλαίσιο της αιτήσεώς της περί επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, όσον αφορά την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και, ως εκ τούτου, το ως άνω αίτημα περί επανεγγραφής συνδέθηκε προς το αίτημα της προσφεύγουσας σχετικά με την εν λόγω προθεσμία.

31 Καθόσον το τμήμα προσφυγών επικύρωσε τη θέση της γραμματείας του τμήματος προσφυγών κατά την οποία η διαδικασία επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση δεν μπορούσε να αφορά προθεσμία ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το αίτημα περί επανεγγραφής στο μητρώο του EUIPO της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο συνδεόταν προς το αίτημα περί επανενάρξεως της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου από τις 17 Ιουνίου 2014, απερρίφθη συνακολούθως. Επομένως, δεν υφίσταται παράλειψη αποφάνσεως από μέρους του τμήματος προσφυγών υπό το πρίσμα της αιτήσεως επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, με την οποία το τμήμα προσφυγών κλήθηκε να αποφανθεί επί του ως άνω αιτήματος επανεγγραφής.

32 Η διαπίστωση αυτή δεν αντιφάσκει προς το εκτιθέμενο στο υπόμνημα αντικρούσεως του EUIPO στοιχείο ότι η αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης την οποία είχε υποβάλει η προσφεύγουσα τελεί επί του παρόντος σε κατάσταση «εκκρεμούσας προσφυγής» και όχι «απορριφθείσας αιτήσεως» στο μητρώο. Πράγματι, το EUIPO διαπίστωσε, ανεξαρτήτως του πλαισίου της αιτήσεως περί επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, ότι η επίμαχη άρνηση καταχωρίσεως σήματος είχε ήδη προσβληθεί ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, ως εκ τούτου, συνήγαγε ότι η αίτηση καταχωρίσεως έπρεπε να εμφανίζεται στο μητρώο ως ευρισκόμενη σε κατάσταση «εκκρεμούσας προσφυγής».

33 Όσον αφορά την προβαλλόμενη έλλειψη αιτιολογίας, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 75 του κανονισμού 207/2009, οι αποφάσεις του EUIPO πρέπει να είναι αιτιολογημένες. Αυτή η υποχρέωση αιτιολογήσεως, η οποία απορρέει επίσης από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ, έχει αποτελέσει αντικείμενο πάγιας νομολογίας, κατά την οποία η αιτιολογία πρέπει να εκθέτει κατά τρόπο σαφή και αναμφίλεκτο τη συλλογιστική του εκδόντος την πράξη οργάνου, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να μπορούν να ασκήσουν αποτελεσματικώς το δικαίωμά τους σε ένδικη προστασία, στον δε δικαστή της Ένωσης να ασκεί τον έλεγχό του νομιμότητας της αποφάσεως. Δεν απαιτείται πάντως να διευκρινίζει η αιτιολογία όλα τα συναφή πραγματικά και νομικά στοιχεία. Πράγματι, το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας αποφάσεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις αυτές πρέπει να εκτιμάται σε σχέση όχι μόνο με το κείμενό της αλλά και με το πλαίσιό της καθώς και με το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το σχετικό θέμα [αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Φεβρουαρίου 1996, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, C-122/94, EU:C:1996:68, σκέψη 29, και της 28ης Ιανουαρίου 2016, Gugler France κατά ΓΕΕΑ – Gugler (GUGLER), T-674/13, EU:T:2016:44, μη δημοσιευθείσα, σκέψη 52]. Ομοίως, η απαίτηση περί αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση προς τις περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως το περιεχόμενο της πράξεως και τη φύση των λόγων των οποίων γίνεται επίκληση, στοιχείο που επάγεται ότι δεν απαιτείται πάντα ρητή λήψη θέσεως επί όλων των στοιχείων που προσκομίζουν ή επί όλων των αιτημάτων που διατυπώνουν οι ενδιαφερόμενοι [απόφαση της 30ής Μαρτίου 2000, VBA κατά Florimex κ.λπ., C-265/97 P,

EU:C:2000:170, σκέψη 93· βλ. επίσης, υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 30ής Νοεμβρίου 2000, Industrie des poudres sphériques κατά Επιτροπής, T-5/97, EU:T:2000:278, σκέψη 199, και της 9ης Δεκεμβρίου 2010, Tresplain Investments κατά ΓΕΕΑ – Hoo Hing (Golden Elephant Brand), T-303/08, EU:T:2010:505, σκέψη 46].

34 *Όσον αφορά την προβαλλόμενη έλλειψη αιτιολογίας, διαπιστώνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση περιλαμβάνει αιτιολογία σύμφωνη προς τις απαιτήσεις που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 33 ανωτέρω, ήτοι αιτιολογία η οποία κατέστησε δυνατή την κατανόηση του σκεπτικού του τμήματος προσφυγών και τη σύνοψή του στις σκέψεις 17 έως 20 ανωτέρω. Καίτοι το τμήμα προσφυγών δεν αιτιολόγησε χωριστά την απόρριψη του αιτήματος, το οποίο περιλαμβάνεται στην αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση και επαναλήφθηκε στο αναλυτικό υπόμνημα της προσφεύγουσας, περί επανεγγραφής στο μητρώο του EUIPO της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τούτο οφείλεται και στο ότι απέρριψε στο σύνολό τους την αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση και την προσφυγή της οποίας επιλήφθηκε ως ασκηθείσες ενώπιον αναρμοδίων οργάνων, στοιχείο που καθιστούσε περιττή την επανάληψη της ίδιας αιτιολογίας για καθένα από τα αιτήματα που περιλαμβάνονταν σε αυτές.*

35 Επομένως, απορρίπτεται ο λόγος περί παραλείψεως αποφάνσεως και περί ελλείψεως αιτιολογίας. Εν συνεχεία, θα εξεταστεί ο τρίτος λόγος ακυρώσεως.

Επί του λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 81 του κανονισμού 207/2009

36 Κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 81 του κανονισμού 207/2009, το οποίο αφορά τη διαδικασία επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, καθόσον έκρινε ότι αυτό δεν τυγχάνει εφαρμογής στην περίπτωση που ζητείται η επανέναρξη της προθεσμίας προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και καθόσον, ως εκ τούτου, έκρινε ότι δεν ήταν αρμόδιο να εφαρμόσει την εν λόγω διάταξη στην προκειμένη περίπτωση.

37 Το άρθρο 81, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 ορίζει τα εξής:

«Ο καταθέτης ή ο δικαιούχος σήματος [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] ή οποιοσδήποτε άλλος διάδικος σε διαδικασία ενώπιον του Γραφείου, ο οποίος, παρότι επέδειξε όλη την επιμέλεια που επιβάλλουν οι περιστάσεις, δεν μπόρεσε να τηρήσει προθεσμία έναντι του Γραφείου, αποκαθίσταται, μετά από αίτησή του, στα δικαιώματά του αν το κώλυμα είχε ως άμεση συνέπεια, σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος κανονισμού, την απώλεια δικαιώματος ή ένδικου μέσου.»

38 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, διά της αναφοράς «προθεσμία έναντι του Γραφείου», ο νομοθέτης εννοεί τις προθεσμίες «οι οποίες αφορούν» το EUIPO ή «σε σχέση με» το EUIPO. Η απώλεια της δυνατότητας προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά αποφάσεως τμήματος προσφυγών λόγω μη τηρήσεως προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής θα έπρεπε, επομένως, να δύναται να αποτελέσει αντικείμενο διαδικασίας επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, δεδομένου ότι τέτοια προθεσμία αφορά το EUIPO ως εκδότη της πράξεως η οποία ενδέχεται να προσβληθεί και επομένως ως δυνητικού διαδίκου στη δίκη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

39 Ειδικότερα, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι οι φράσεις «έναντι του», «οι οποίες αφορούν» και «σε σχέση με» έχουν την ίδια σημασία. Υπογραμμίζει ότι ο χρόνος ενάρξεως της επίμαχης προθεσμίας, η οποία προβλέπεται στον κανονισμό 207/2009, καθορίζεται με απόφαση του EUIPO. Επίσης, υπογραμμίζει, επικαλούμενη το άρθρο 64, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού, ότι η παρέλευση της προθεσμίας αυτής χωρίς προσφυγή στο Γενικό Δικαστήριο επάγεται την ενεργοποίηση της ως άνω αποφάσεως. Περαιτέρω, επισημαίνει ότι το άρθρο 81, παράγραφος 5, του ίδιου κανονισμού, στο οποίο προβλέπονται περιορισμοί στο πεδίο εφαρμογής της διαδικασίας επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, δεν αναφέρει το άρθρο 65 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο διέπει τις προσφυγές ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και προβλέπει, μεταξύ άλλων, την προθεσμία ασκήσεως

προσφυγής. Επομένως, κατ' αυτήν, η προθεσμία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου αφορά από πολλές απόψεις το EUIPO και η έλλειψη τηρήσεως της προθεσμίας αυτής είναι δυνατόν να αποτελέσει αντικείμενο επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση.

40 Εντούτοις, υπενθυμίζεται ότι η δωδέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 207/2009 αναφέρει τα εξής:

«Κατά συνέπεια, είναι απαραίτητο, ενώ θα διατηρηθεί η υπάρχουσα διάρθρωση των οργάνων της Κοινότητας και η ισορροπία των εξουσιών, να προβλεφθεί ένα Γραφείο Εναρμόνισης στο Πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς, ανεξάρτητο σε τεχνικό επίπεδο, το οποίο να έχει επαρκή νομική, διοικητική και οικονομική αυτονομία. Προς το σκοπό αυτό, είναι αναγκαίο και σκόπιμο το εν λόγω Γραφείο να έχει χαρακτήρα κοινοτικού οργανισμού, ο οποίος να έχει τη νομική προσωπικότητα και να ασκεί τις εκτελεστικές εξουσίες που του παρέχει ο παρών κανονισμός, στα πλαίσια του κοινοτικού δικαίου και χωρίς να θίγονται οι αρμοδιότητες που ασκούν τα θεσμικά όργανα της Κοινότητας.»

41 Όπως προβάλλει και το EUIPO, το να αναγνωριστεί σε όργανο του EUIPO η δυνατότητα να κάνει δεκτή αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση όσον αφορά προθεσμία προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου θα είχε ως αποτέλεσμα το εν λόγω όργανο να υπεισέρχεται στις αρμοδιότητες του Γενικού Δικαστηρίου, καίτοι το τελευταίο είναι το μόνο δικαιοδοτικό όργανο, υπό την επιφύλαξη του ελέγχου του Δικαστηρίου, το οποίο είναι αρμόδιο να εκτιμήσει το παραδεκτό προσφυγής της οποίας καλείται να επιληφθεί, σύμφωνα με τα άρθρα 256 και 263 ΣΛΕΕ.

42 Συναφώς, οι διατάξεις των άρθρων αυτών προβλέπουν ότι το Γενικό Δικαστήριο ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων των οργάνων ή των οργανισμών της Ένωσης που παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων, υπό την επιφύλαξη προϋποθέσεων παραδεκτού, ιδίως δε υπό την προϋπόθεση ότι οι προσφυγές ασκούνται εντός δύο μηνών υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως της πράξεως, από τον χρόνο κατά τον οποίο ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως. Ωστόσο, το παραδεκτό της προσφυγής είναι ένα από τα στοιχεία τα οποία αρμόδιος να εκτιμήσει είναι ο δικαστής, και δη αυτεπαγγέλτως, όπως έχει υπενθυμίσει το Δικαστήριο, μεταξύ άλλων στη διάταξη της 26ης Φεβρουαρίου 1981, Farrall κατά Επιτροπής (10/81, EU:C:1981:60), ή στην απόφαση της 23ης Απριλίου 1986, Les Verts κατά Κοινοβουλίου (294/83, EU:C:1986:166, σκέψη 19).

43 Κατά το άρθρο 263, πέμπτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, «οι πράξεις για τη δημιουργία λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης μπορούν να προβλέπουν ειδικές προϋποθέσεις και πρακτικές ρυθμίσεις όσον αφορά τις προσφυγές που ασκούνται από φυσικά ή νομικά πρόσωπα κατά πράξεων αυτών των λοιπών οργάνων ή οργανισμών που προορίζονται να παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι των εν λόγω προσώπων». Εντούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, το άρθρο 65, παράγραφος 5, του κανονισμού 207/2009, το οποίο αναφέρει ότι η προσφυγή κατά αποφάσεως του τμήματος προσφυγών ασκείται ενώπιον του Δικαστηρίου εντός προθεσμίας δύο μηνών από την κοινοποίηση της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών, συνάδει απολύτως προς το γενικό σύστημα που προβλέπει το άρθρο 263 ΣΛΕΕ όσον αφορά την αρμοδιότητα του δικαστή να ελέγξει την τήρηση της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής.

44 Συναφώς, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα προσέφυγε στο Γενικό Δικαστήριο αφού έλαβε γνώση της πρώτης αποφάσεως και, στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο ήδη έταμε το ζήτημα της τηρήσεως της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιόν του κατά της εν λόγω αποφάσεως. Έκρινε την άσκηση της προσφυγής εκπρόθεσμη και, κατά συνέπεια, απαράδεκτη. Ενδεχομένως, δεδομένου ότι ασκήθηκε αίτηση αναιρέσεως, η εν λόγω εκτίμηση θα μπορούσε να έχει αναθεωρηθεί, αλλά, εν πάση περιπτώσει, τούτο θα είχε γίνει από τα δικαστήρια της Ένωσης και όχι από το EUIPO. Ακόμα κι αν υποτεθεί ότι το τμήμα προσφυγών του EUIPO είχε κάνει δεκτή την

αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, τούτο ουδόλως θα είχε δεσμεύσει το Γενικό Δικαστήριο ως προς την εκτίμηση της εκπρόθεσμης ή μη ασκήσεως της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιόν του κατά της πρώτης αποφάσεως.

45 Επομένως, δεν εφαρμόζεται το άρθρο 81 του κανονισμού 207/2009 περί επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση στην περίπτωση που προσφυγή ασκηθείσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά αποφάσεως του τμήματος προσφυγών του EUIPO δύναται να κριθεί ως εκπρόθεσμη από τον δικαστή, αλλά οι διατάξεις οι οποίες άπτονται του δικαιοδοτικού ελέγχου, ήτοι, πέραν του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, το άρθρο 45, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά το οποίο «[α]πώλεια δικαιώματος λόγω παρόδου των προθεσμιών δεν δύναται να αντιτάσσεται, όταν ο ενδιαφερόμενος αποδεικνύει την ύπαρξη τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας».

46 Εξάλλου, η ένδικη διαδικασία δεν διακρίνεται εξαρχής σε δύο σκέλη, όπως προβλέπεται στο άρθρο 81 του κανονισμού 207/2009, ήτοι, αφενός, την άσκηση προσφυγής και, αφετέρου, την υποβολή αιτήσεως επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, επί της οποίας ο δικαστής θα αποφαινόταν χωριστά, ώστε να κρίνει το παραδεκτό της προσφυγής με γνώμονα την τήρηση της προθεσμίας ασκήσεως της ως άνω προσφυγής. Στην πραγματικότητα, στο πλαίσιο της κινηθείσας διαδικασίας, κατόπιν της ασκήσεως της προσφυγής, θα εξετασθεί καταρχήν το παραδεκτό αυτής και μόνον εφόσον προταθεί ενώπιον του δικαστή ένσταση απαραδέκτου με την οποία του ζητείται να αποφανθεί σχετικώς χωρίς να υπεισέλθει στην ουσία της διαφοράς ή εάν εγείρει ο ίδιος αυτεπαγγέλτως σχετικό ζήτημα για λόγους δημοσίας τάξεως, μπορεί να αποφανθεί με χωριστή απόφαση επί του παραδεκτού, και εν συνεχεία να αποφανθεί επί της ουσίας, εφόσον τελικώς κρίνει παραδεκτή την προσφυγή.

47 Κατά συνέπεια, δεν ευσταθούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας τα οποία βασίζονται σε αναλύσεις φρασεολογίας, καθώς και στο ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου αφορά το EUIPO από πολλές απόψεις.

48 Οι δε διαδικαστικές διατάξεις του άρθρου 81 του κανονισμού 207/2009 συνάδουν απολύτως προς την ερμηνεία των άρθρων 256 και 263 ΣΛΕΕ η οποία παρατέθηκε στις σκέψεις 41 έως 47 ανωτέρω.

49 Πράγματι, το άρθρο 81 του κανονισμού 207/2009, στην παράγραφό του 2, προβλέπει ότι η μη διενεργηθείσα πράξη πρέπει να διενεργηθεί εντός της προθεσμίας υποβολής αιτήσεως επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, ήτοι εντός δύο μηνών από την παύση του κωλύματος. Η παράγραφος 4 του ίδιου άρθρου προβλέπει ότι «το τμήμα το οποίο είναι αρμόδιο να αποφασίσει για τη μη διενεργηθείσα πράξη, αποφασίζει και για την αίτηση». Η μη διενεργηθείσα πράξη είναι εκείνη που θα έπρεπε να είχε διενεργηθεί εντός της προθεσμίας της οποίας η επανέναρξη ζητείται με την αίτηση και η οποία έχει ως αντικείμενο την απόκτηση δικαιώματος ή την άσκηση προσφυγής.

50 Εν προκειμένω, καθόσον πρόκειται για προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά αποφάσεως του τμήματος προσφυγών του EUIPO, ακόμα κι αν εφαρμοζόταν το άρθρο 81 του κανονισμού 207/2009, τούτο θα προϋπέθετε, λαμβανομένων υπόψη των παραγράφων 2 και 4 του άρθρου αυτού, ότι η μη διενεργηθείσα πράξη, ήτοι η προσφυγή, θα διενεργείτο εντός της προθεσμίας των δύο μηνών από την παύση του κωλύματος λόγω του οποίου δεν ήταν δυνατόν αυτή να κατατεθεί νωρίτερα και ότι, εντός της ίδιας προθεσμίας, η αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση θα υποβαλλόταν ενώπιον του οργάνου που είναι αρμόδιο να επιληφθεί της ως άνω προσφυγής, ήτοι ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Τούτο, όμως, δεν αντιστοιχεί στην ερμηνεία της προσφεύγουσας και, προπαντός, επιβεβαιώνει ότι καμία υπηρεσία ή κανένα όργανο του EUIPO δεν μπορούσε να επιληφθεί σχετικώς.

51 Επιπροσθέτως, το συμπέρασμα της σκέψεως 45 ανωτέρω δεν αναιρείται από το γεγονός, το οποίο τονίζει και η προσφεύγουσα, ότι η παράγραφος 5 του άρθρου 81 του κανονισμού 207/2009, το οποίο προβλέπει εξαιρέσεις από την εφαρμογή του εν λόγω άρθρου για ορισμένες προθεσμίες σχετικά με τις

διαδικασίες ενώπιον του EUIPO, δεν μνημονεύει την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου η οποία διαλαμβάνεται στο άρθρο 65 του ίδιου κανονισμού. Τούτο εξηγείται διότι το άρθρο 81 του κανονισμού 207/2009 δεν εφαρμόζεται, στο σύνολό του, στις διαδικασίες ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Αντιθέτως, βεβαίως, όπως επίσης υπογραμμίζει η προσφεύγουσα, το άρθρο 82 του ίδιου κανονισμού, με τίτλο «Συνέχιση της διαδικασίας», το οποίο αφορά άλλες περιπτώσεις μη τηρήσεως προθεσμιών «έναντι του» EUIPO που είναι δυνατόν να διορθωθούν, αναφέρει ρητώς, στην παράγραφό του 2, μεταξύ των διατάξεων οι οποίες προβλέπουν προθεσμία και οι οποίες αποκλείονται από το πεδίο εφαρμογής του, το άρθρο 65 του ίδιου κανονισμού. Εντούτοις, παρά την εν λόγω έλλειψη αρμονίας μεταξύ της διατυπώσεως των άρθρων 81 και 82 του κανονισμού 207/2009 επισημαίνεται ότι, σε αμφότερες τις περιπτώσεις, διατάξεις οι οποίες αφορούν προθεσμίες «έναντι του» EUIPO δεν μπορούν να αφορούν προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης.

52 Επομένως, ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε εαυτό αναρμόδιο, μετά τη γραμματεία των τμημάτων προσφυγών, να εξετάσει την αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση την οποία υπέβαλε η προσφεύγουσα και, ως εκ τούτου, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

Επί των λοιπών λόγων ακυρώσεως

53 Η διαπίστωση στη σκέψη 52 ανωτέρω επαρκεί για την απόρριψη της προσφυγής, περιλαμβανομένου του αιτήματος περί αναπομπής της υποθέσεως ενώπιον του EUIPO, παρέλκει δε η εξέταση των δύο λοιπών λόγων ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα, οι οποίοι είναι αλυσιτελείς καθόσον δεν είναι ικανοί, ακόμα κι αν υποτεθεί ότι κρίνονταν βάσιμοι, να επιφέρουν την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως.

54 Πράγματι, το τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή κατά του εγγράφου της γραμματείας των τμημάτων προσφυγών της 29ης Αυγούστου 2014 ως απαράδεκτη. Συναφώς, αρκεί έστω και ένας από τους λόγους απαραδέκτου που έκανε δεκτούς το τμήμα προσφυγών να είναι βάσιμος, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 52 ανωτέρω, ώστε η παρούσα προσφυγή κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως να είναι απορριπτέα (βλ. κατ' αναλογίαν, όσον αφορά πολλαπλή αιτιολογία αποφάσεως της Επιτροπής, αποφάσεις της 6ης Νοεμβρίου 1990, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-86/89, EU:C:1990:373, σκέψη 20, και της 14ης Δεκεμβρίου 2005, General Electric κατά Επιτροπής, T-210/01, EU:T:2005:456, σκέψεις 42 και 43, ή, όσον αφορά πολλαπλή αιτιολογία περί παρανομίας την οποία έκανε δεκτή το Γενικό Δικαστήριο, απόφαση της 18ης Μαρτίου 1993, Κοινοβούλιο κατά Frederiksen, C-35/92 P, EU:C:1993:104, σκέψη 31, ή, τέλος, όσον αφορά πολλαπλή αιτιολογία απορρίψεως προσφυγής από το Γενικό Δικαστήριο, διάταξη της 24ης Ιανουαρίου 1994, Boessen κατά ΕΟΚΕ, C-275/93 P, EU:C:1994:20, σκέψεις 25 και 26).

55 Ιδίως όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα, κατά τον οποίο το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 65, παράγραφος 5, του κανονισμού 207/2009 καθόσον επιβεβαίωσε ότι η ημερομηνία κοινοποιήσεως της πρώτης αποφάσεως, με βάση την οποία υπολογίζεται η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ήταν η 20ή Δεκεμβρίου 2013, το EUIPO ορθώς υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι ο συγκεκριμένος λόγος ακυρώσεως είναι αλυσιτελής υπό το πρίσμα του σκεπτικού του τμήματος προσφυγών βάσει του οποίου απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση.

Επί των δικαστικών εξόδων

56 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του EUIPO.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τη Monster Energy Company στα δικαστικά έξοδα.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Ιουνίου 2016.

(υπογραφές)